

katerih je govora, bi le rad razgibal tisto daljnovidno moč, ki je sposobna dojeti težo podvetega dela in vzgojiti svoje sile za dolg in velik napor. Namreč, zapisati si na svojo zastavo geslo slovenske fronte, pomeni, opraviti naporno delo na samem sebi, z intenzivnim študijem zgraditi pravično in hkrati strogo pretehtano podobo naše preteklosti, dognati politične, socialne in gospodarske osnove sodobnega domačega sveta in iz tega neutrudljivo kle-sati tiste žive, tvorne principe, ki naj ravnajo našo bodočnost. Brez visoko izobraženih posameznikov, katerih izbrušen instinkt bo zdrava opora mišljenju, brez kritike, ki temelji le v konkretnih spoznanjih, in brez teoretičnih zaključkov, dognanih neposredno in le iz danega gradiva, ne bo slovenska fronta sposobna preroditi naše življenje.

Dandanes se včasih človeku zazdi, kakor bi stal sredi puščave, ki mu niti odmeva ne vrne na njegov krik. In včasih te obide, kakor bi zrl pred seboj našo kruto tradicijo v plašču sedanjosti, ki se posmehljivo zmrduje nad vsako verno besedo. Ali to so trenutki. Ravno spoznanje velikih in težkih nalog je izraz vere, da bodo našle svojih pravih, pogumnih rok, ki jih bodo opravile.

Dr. Ivanu Prijatelju ob šestdesetletnici

Igo Gruden.

Zasloni si z dlanjó oči vrh griča,
na pot poglej, ki si jo že prehodil:
pred mestom si se skrila v zatišje Viča,
a narod vé, kod si duhá mu vodil.

Z razgledi v svet mladino si oplodil:
saj zgodovina, ki učiš jo, priča,
da se v Ljubljani ni nihče prerodil —
v nas vseh je usoda pelikana — ptiča.

Srcé na dlani nosil si med nami:
Slovenec in Slovan in človek — v enem.
Ostal si sam v življenju zagrenjênem

in nisi vprašal: kdo mi je ob rami?
Prijatelj! — dom in narod in vsa zemlja:
v mladost prisluhni, v nji zvonovom Kremlja.